

Холи плъзна умело ножа по тиксото на първия кашон, отвори го бързо и само с един поглед разбра, че е подреден от ценител. Стоките им идваха в какви ли не опаковки – чували за смет, кутии от обувки, даже щайги. А този кашон бе опакован и подреден много добре, като че ли собственикът е бил напълно наясно със стойността на дрехите. Най-отгоре имаше няколко разкошни кожени чанти, а под тях няколко костюма, и всичко това бе опаковано внимателно и поотделно с тънка хартия. Костюмите бяха три на брой. Холи ги извади и ги закачи автоматично на закачалки. Огледа ги. Това бяха три перфектно поддържани костюма на Гучи – един розов, един кафяв пепит и един черен. Подсвирна тихичко.

– Много добра стока! – промърмори си под носа.

Но защо човек ще иска да се разделя с подобни дрехи? Усмихна се, отговорила си сама на този въпрос. Защото има достатъчно пари, за да си купи нови. Впрочем това бе типично за този период от годината, особено сред богатшите в Ню Йорк, които редовно прочистваха гардеробите си, подготвяйки се да ги напълнят с нови дрехи от празничния пазар. Браво на тях.

Зае се със задачата да ги огледа за сълзи и други петна, както и да прегледа джобовете им. Хората рядко използваша джобовете на дизайнерските сака и затова те обикновено си стояха защити, за да поддържат формата на дрехата.

После се върна към кашона, разтвори го още по-широко и зърна вътре... червено кадифено сако. Много скъпо сако, от класическо червено кадифе. Най-вероятно „Шанел“.

– Ах, каква красота! – възкликна тихичко, докато го вадеше и го разгъваше внимателно. Усмихна се, докато оглеждаше шевовете – качеството на изпълнението на марката „Шанел“ превръщаше дрехите им в истински произведения на изкуството.

Докато го оглеждаше, не можа да не се запита как ли би изглеждала в него. Накрая се пристраши. Съблече внимателно собственото си сако и го остави настрана. За разлика от роклята това сако можеше да се окаже по джоба ѝ. Освен това беше практично и тя би могла да го носи навсякъде, без да чака появата на специален случай. Облече го, закопча го и прокара леко ръце по фината материя, за да провери как ѝ стои.

Но когато се обърна към огледалото, за да се погледне, усети нещо друго. Нещо твърдо под самото сако и по-точно – под плата.

– Какво, в името на... – промърмори, разкопча самото и разтвори реверите, очаквайки да види нещо друго от кутията, закачило се случайно за подплатата. Но видимо нямаше нищо.

Опипа внимателно мястото, където бе усетила издутината. Да, беше си все така там.

Обърна наопаки самото на „Шанел“ и заоглежда внимателно шевовете. В този момент в склада се появи Каръл.

– Холи, виждала ли си онази чантичка с мънистата, която бяхме изложили миналата седмица? Да не би да са я купили? Една клиентка пита за нея и... Аууу, колко красиво!

Холи поклати глава и рече:

– Така е, но нещо не е наред. Когато го пробвах, усетих отвътре нещо твърдо.

– Нещо твърдо ли? – присви очи Каръл и се приближи.

– Да... точно тук.... Ха, има джобче! – Холи прокара пръсти по шева и посочи към малък, почти невидим цип, скрит добре в шева.

– Я да видя! – надникна Каръл. – Брей, но „Шанел“ никога не са правили вътрешни джобове на саката си! Това трябва да е преправено от предишната му собственичка – или най-малкото, специално за нея!

Холи дръпна внимателно ципа и той веднага се отвори.

– Да, тук определено има нещо – пхна ръка в тайния джоб и пръстите ѝ напипаха нещо хладно.

Когато го извади, то се оказа сребърна верижка. Или по-точно, сребърна *гривна*, пълна с висящи дреболии и всякакви красиви нещица.

В стаята се възцари призрачна тишина, когато Холи вдигна гривната в отворената си длан и сутрешната светлина, нахлуваща през прозорците, освети пращинките около талисманчетата, придавайки им странен и необичаен блясък.

– Господи! – възкликна тя и се обърна към Каръл. – Но това е късметлийска гривна!

– Точно като твоята! – потвърди шефката ѝ.

Холи заоглежда красивото бижу, спирайки погледа си върху всеки от талисманите. Забеляза подкова, бебешка количка, ключ във формата на сърце, някаква сграда, въртележка... Бяха толкова много! Да, беше точно като нейната собствена гривна, но с много повече талисмани.

– Толкова са много – прошепна почти на себе си. После погледна към Каръл и добави: – Безсъмнено е била забравена в това сако и сега липсва на някого!

– Сигурно ще можем да я върнем – отбеляза Каръл и се обърна към кашоните. – Къде е документът за доставката? – намери го и се зачете. – Не виждам никакво име или адрес, само клона на куриерската компания, от която е изпратен. Може би те имат някакви данни за собственика – смръщи се и допълни: – Както се вижда от документа, този кашон е официално дарение и не се полага комисиона.

Коего означаваше, че изпращачът на тези дрехи е изискал тяхната печалба от сделката да отиде директно за благотворителни цели. Макар това да не бе необичайно за бизнеса им, последните неприятни обрати в икономиката бяха започнали да го превръщат в отживелица.

Холи кимна разсеяно, без да откъсва очи от гривната.

– Но защо изобщо ще пъхаш гривна в това джобче, а? Човек би си казал, че гривната ще липсва на собственичката и че тя няма да забрави къде я е сложила. Знам го, защото рядко излизам от нас без гривната си.

Докато оглеждаше за пореден път поредицата от талисманчета, тя си даде сметка, че гривната трябва да е била много важна за собственичката, както и за всеки, който е избирал фигурките и ги е подарявал, помагайки на собственичката да си събере толкова много значими спомени. Големият им брой подсказваше, че жената, която я е носила, е имала *пълноценен* живот. Цялата настръхна, когато започна да спира поглед върху всяко от талисманчетата и да си представя историите, които го съпътстваха.

Погледна инстинктивно към собствената си гривна, която обхващаше нежно китката ѝ, и прокара пръсти по отделните фигурки. Тази гривна беше нейният талисман и всяка от фигурките символизираше специален момент от нейния живот. Имаше тази гривна от... Боже господи, приближават осемнайсет години! Кога мина това време?!

Холи се загледа в талисманчетата. Сега може и да бяха доста, но някога имаше само едно...